

טוראי

מרדכי גאון (דודו)

נפל כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973)
בן 32 בנופלו

חיל רגלים

מרדכי (דודו), בן רוזה ויוסף ז"ל, נולד ביום י"ט בטבת תש"א (18.1.1941) בסראייבו שביוגוסלביה. כשהיה בן חצי שנה ברח משפחתו מיוגוסלביה, ולאחר כשנתיים וחצי של נדודים, תלאות וסבל עלתה המשפחה ארצה בשנת תש"ד (1944).

את לימודיו היסודיים החל מרדכי בבית-הספר "בורוכוב" ברמת-גן, וסיימם בבית-הספר "חשמונאים" ברמת-גן. אחרי-כן סיים את לימודיו התיכוניים במגמה הריאלית בבית-הספר על-שם קלעי בגבעתיים. דודו, כפי שכינהו כל חבריו ומכריו, היה חבר בתנועת השומר הצעיר ברמת-גן. הוא היה פעיל ביותר בחיי הקן ולקח חלק בכל הארועים החברתיים בו כן היה פעיל גם בתחומים האידיאולוגיים של התנועה - תמיד בא לפעולות בתלבושת "שומרית" מלאה וידע יותר מכל חבריו על ערכי התנועה, על רעיון ההגשמה וחיי הקיבוץ. עוד כשהיה נער, היה ברור לו שיחיה את חייו במסגרת קיבוצית, שכן היה אדם שורשי, שידע בדיוק מה רצונו ומה מקומו בחיים. דודו הקדיש זמן רב למשחק השחמט והצטיין בו הוא שיחק בדבקות ויותר על לימודים ועל בילויים על מנת להקדיש שעות רבות למשחק. בכל תחום שעסק בו התעקש להשיג הישגים מעולים והיה מצליח בכך. תמיד השתדל להגשים מטרות שהציב לעצמו, גם פיזיות וגם רעיוניות, ופעל מתוך דבקות ואמונה - ולרוב אף הצליח במשימותיו. הוא ניחן במוח חריף והצליח בפתרון בעיות, ולכן אהב בעיקר את מקצועות המתמטיקה, הפיזיקה והמדעים המדויקים. לאחר תום לימודיו התיכוניים הצטרף לגרעין נח"ל, שיצא להשלמה לקיבוץ יד-מרדכי.

מרדכי גויס לצה"ל במחצית אוקטובר 1959 והוצב לנח"ל המוצנח. תקופה קצרה שירת בהיאחזות כרם-שלום. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס לצניחה ובקורס למש"קי תול"ר המשיך לשרת בתפקיד מש"ק תול"ר ביחידת הצנחנים. בזמן שעשה בקורס לצניחה נפטר אביו ואז עברה עליו תקופה קשה, אך הוא התעקש והשלים את קורס הצניחה. בכל שנות השירות הצטיין בכושר מעולה שנבע בעיקר מכוח-רצון חזק. למרות הקשיים הרבים באימונים ובתרגילים, מעולם לא ויתר ותמיד עמד במשימות, אפילו היו לעתים למעלה מכוחותיו. דודו היה חיל מצוין ויחד עם זאת סלד ממערכת החובות שהצבא מטיל על המשרתים בו. לכן מעולם לא שאף להגיע לעמדת פיקוד, והקפיד למלא את תפקיד החייל הפשוט בנאמנות ובאחריות. הוא הצטיין בגישה בוגרת וביחס נבון לדברים, ונוסף על מראהו החיצוני המבוגר היו לו חוכמת חיים רבה, עמדות מגובשות, ותכונות אופי שייחדו אותו בקרב חבריו בצבא. הוא ניחן גם בחוש הומור יוצא מהכלל, חריף ושנון. בזכות מזגו הנוח, האופטימיות שלו ונועם הליכותו רכש לו חברים רבים, ומעולם לא הסתכסך עם חבריו לשירות. שלוות רוחו והשקט הנפלא שלו לא זנחוהו אף לרגע, גם בתקופות המלחמה הקשות ביותר.

לאחר שהשתחרר מהשירות הסדיר עבר דודו לשרת ביחידה של ההגנה המרחבית, בגלל ניתוח שנעשה בכתפו, לפיכך לחם במלחמת ששת הימים לא ביחידת האם שלו. לאחר המלחמה ביקש, למרות הקשיים הפיזיים שהיו כרוכים בכך, לחזור ולשרת ביחידת הצנחנים, ובה המשיך בשירות מילואים שלו ובמסגרת זו אף המשיך לצנוח כחלק מהאימונים. דודו חזר לקיבוץ יד מרדכי, ובחר לעבוד בענף הפרדס. בעבודה זו הצטיין בעיקר בתכנון, בביצוע, ובפתרון בעיות שונות שהתעוררו במהלך העבודה. בשנת 1964 נשא את חברתו מירה לאישה וברבות הימים נולדו להם שני ילדים - מיכה וזהר. דודו היה בעל ואב נפלא והקדיש שעות רבות לאשתו וילדיו, בסבלנות, במסירות ובאהבה, שהיו לשם דבר בקיבוץ יד מרדכי. הוא הצליח ליצור קשר מיוחד במינו עם בנו מיכה, קשר שהתבסס על הערצה הדדית, על שיחות מרובות כדרך מבוגרים ועל עיסוקים משותפים לאב ולבנו. לאחר שנים של חיים במשק התגשם אחד מחלומותיו של דודו - הוא נשלח ללמוד בבית-הספר להנדסאים באוניברסיטת תל-אביב. בתחילה התקשה לשוב לספסל הלימודים לאחר שנים כה רבות, אך הצליח להתגבר על קשייו בזכות כושר-ההתמדה העצום שלו. הוא התעקש להבין את אשר למד עד היסוד, ולעתים קרובות התווכח עם מוריו. הוא למד קשה ביותר - ולעתים ישב עד השעות הקטנות של הלילה על מנת להשלים את מכת לימודיו. לאחר שסיים את שתי שנות הלימוד

בהצלחה, השתלב במפעל האלקטרוניקה של קיבוץ יד-מרדכי במקצועו - הנדסאי אלקטרוניקה. במלחמת יום הכיפורים לחם דודו בחזית רמת הגולן נגד הסורים. במהלך כיבוש מוצב החרמון הסורי, ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973), נפגע בחילופי-אש עם חיילי קומנדו סורים, ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין ביד מרדכי. השאיר אחריו אישה, בן ובת, אם ואח. לאחר נפלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

קיבוץ יד מרדכי הוציא לאור חוברת לזכרו, ובה מדברי חברים על דמותו בקיבוץ, בצבא ובחייו הפרטיים.

מתוך: יזכור... ת"א, משרד הביטחון – ההוצאה לאור, 1995.